

Un privilegiu refuzat

Miercuri, 8 martie 2006

Gili Cârstea

În acest popor s-a dus o bătălie îndârjită și de lungă durată împotriva învățaturii lui Pavel că trupul omului este o locuință a Duhului Sfânt, și că neprihănirea ar fi rezultatul întoarcerii și întronării Lui în templul inimii. Deși acesta este un principiu vital, pe care Dumnezeu îl numește “scopul” Său din veacuri veșnice, în poporul nostru el a fost acceptat și folosit doar cu referire la cerințele unui mod de viață corect. Ideea era că trupul nostru este proprietatea lui Dumnezeu, fiind creați de El, ceea ce ne împiedică să tratăm oricum creațiunea lui Dumnezeu.

Acum, este adevărat, cu excepția lui Pavel, autorii Noului Testament nu se ocupă explicit de acest subiect. Apostolii nu l-au înțeles, ba chiar aveau reticențe față de unele doctrine predicate de Pavel. Teologia și gândirea iudaică nu descifraseră scopul profund al sanctuarului “la care priveau cu atâta mândrie,” iar “la picioarele lui Gamaliel” nu se studia acest subiect. Nici chiar Nicodem – unul dintre savanții sinceri și deschiși cunoașterii – nu reușea să pătrundă acest mister. Pentru ei, sanctuarul nu era “o pildă” pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, o descriere a creațiunii inteligente, ci un sistem de închinare complex, eficient și vital, prin care participanții se curățesc de păcate și pot fi astfel primiți de Dumnezeu.

Dacă diavolul a reușit să deformeze scopul sanctuarului în ochii iudeilor atâtea mii de ani, nu este de mirare că el a ținut creștinismul departe de acest subiect încă două mii de ani. Pastorii adventiști și astăzi evită acest subiect, de teamă să nu fie vorba de panteism. Ei cred că versetele care vorbesc despre locuirea Duhului Sfânt în templul inimii sunt o metaforă despre asimilarea învățaturii Bibliei și stocarea ei în minte, în procesul sfințirii prin Cuvânt. Nu pot accepta adevărul, scandalos pentru ei, că mintea a fost construită ca o casă pentru locuirea sistemului de operare divin.

Pavel însă este serios la acest subiect, și ne spune că el a luat cunoștință despre aceste taine “prin descoperire dumnezeiască,” și nu ne oferă aici una dintre părerile lui. Pentru el, “Hristos în voi nădejdea slavei” era taina lui Dumnezeu, ținută ascunsă timp de veacuri, dar descoperită acum “sfinților Lui.” Mai mult, Pavel credea că scopul lui Dumnezeu a fost păstrat ascuns nu numai “de veacuri,” adică de când a apărut păcatul care a creat timpul, ci chiar din veșnicii. Ascultați:

“Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col 1:26-27).

Criza apărută în guvernarea divină a fost generată de știrea fulminantă adusă îngerilor de heruvimul acoperitor că ei nu sunt altceva decât niște robi, ținuți în sclavie de prezența în mintea lor a Duhului Sfânt. Până în acel moment, îngerii nici nu știuseră că există o lege inscripționată în mintea lor și că ei operează după principiile ei. Nu știau că sunt beneficiarii legământului cel veșnic, și că aceasta este temelia guvernării divine. Nu erau conștienți că ei sunt părtași de natura lui Dumnezeu prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, principiu care se aplică vastei creațiuni a lui Dumnezeu. Profitând de accesul la tainele lui Dumnezeu, el fiind așezat “în mijlocul pietrelor scânteietoare,” heruvimul rebel a deformat taina lui Dumnezeu, prezentând-o ca pe un jug al robiei.

Dumnezeu a răspuns acestei crize prin crearea familiei omenești. Aceasta trebuia să devină laboratorul și obiectul de studiu al universului privind taina lui Dumnezeu, unirea dintre două naturi, legământul cel veșnic, ispășirea. Dar Adam a anulat planul lui Dumnezeu, alăturându-se și el rebeliunii. Ceea ce trebuia demonstrat prin Adam, Dumnezeu a demonstrat prin Hristos, Al Doilea Adam. Acesta a fost făcut o locuință pentru prezența divină, un templu al lui Dumnezeu prin Duhul. La prima Lui întâlnire cu preoții cei mai de seamă, singurele Lui cuvinte au fost: “Stricați acest templu, și în trei zile îl voi ridica.”

Această formulare a devenit temelia teologiei lui Pavel despre templul inimii, pe care a dezvoltat-o magistral, în multe dintre scrisorile lui. Iată-o pe cea din Romani:

“Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:6-11).

Ce face diferența între un om firesc și unul duhovnicesc, spiritual? Pavel răspunde: “Dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi.” Astăzi ni se spune că așa ceva este panteism și New Age.

În 1888, solii Domnului au venit la acest popor cu vestea că Hristos chiar dorește să locuiască în templul inimii, și că aceasta este învățătura fundamentală a sanctuarului. Dar solia

lor a fost tratată cu dispreț de cei din poziții de răspundere, care socoteau că “o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan... este demodată și insuportabilă pentru timpul nostru. Este numită absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T74,79).

Vom înțelege ce am pierdut doar atunci când templul inimii va deveni o locuință pentru “orice pasăre necurată și urâtă,” dar pe care nu o vom mai putea goni prin nici un fel de exerciții spirituale.